

Full diocesà

28 de març del 2021

p4 –Primer recés d'Efatà a la diòcesi de Solsona

p6 i 7 –Viacrucis en temps de pandèmia

"La oración en el huerto"
de Mariano de la Roca (El Prado)

Visquem la Setmana Santa

Una nova Setmana Santa comença avui amb el Diumenge de Rams i prosseguirà amb el Tridu Pasqual de la passió, mort i resurrecció del Senyor. Són uns dies per a contemplar l'obra de la salvació i també per a fer memòria de la misericòrdia del Senyor rebent el sagrament de la penitència.

Ens venen a la memòria els dies sants de l'any passat, amb l'Església confinada a les llars. Enguany serà diferent: hi haurà oficis litúrgics, però amb algunes variacions que han estat detallades per les autoritats eclesiàstiques tenint present que les circumstàncies continuen essent difícils.

D'entrada, avui no hi haurà les tradicionals processons del Diumenge de Rams, i les benediccions –en els casos que n'hi hagi– tindran lloc a l'interior dels temples.

El Dijous Sant es recomana d'ometre el lavatori de peus.

El Divendres Sant hi haurà una intenció relacionada amb la pandèmia en l'oració universat i s'ometrà l'adoració de la Creu, substituint-se per un acte de reverència a distància.

La Vetlla Pasqual també s'haurà d'adaptar, evitant, per exemple, l'aglomeració de fidels durant el lucernari. En alguns casos, el bisbe pot autoritzar a doblar els oficis de Setmana Santa a causa de les restriccions d'aforament. Mirem, però, que aquestes no ens impedeixin de viure de cor la Setmana Santa.

«Hosanna. Beneït el qui ve en nom del Senyor, el rei d'Israel»

Diümenge de Rams / Cicle B

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

Quan s'acostaven a Jerusalem, vora Bet-Fagué i Bet-Hània, cap a la muntanya de les Oliveres, Jesús envià dos dels seus deixebles amb aquest encàrrec: «Aneu al poble d'aquí al davant, i així que hi entrareu trobareu un pollí ferat, que ningú no ha muntat encara. Deslligueu-lo i porteu-lo. Si algú us preguntava: Per què ho feu?, digueu-li que el Senyor l'ha de menester, i de seguida el tornarà aquí.» Ells se n'anaren i trobaren un pollí ferat, fora, al portal d'una casa, i el deslligaren. Alguns dels qui eren allà els deien: «Què feu, que deslligueu el pollí?» Ells respongueren tal com els havia dit Jesús, i els deixaren fer. Porten a Jesús el pollí, el guarneixen amb els seus mantells i ell hi puja. Molts estenien els mantells pel camí, i d'altres, ramatges que collien dels camps, i els qui el precedien o el seguien cridaven: «Hosanna. Beneït el qui ve en nom del Senyor. Beneït el regne del nostre pare David, que està a punt d'arribar. Hosanna a dalt del cel.» (11,1-10)

O bé:

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, la gentada que havia vingut a la festa, quan va saber que Jesús arribava a Jerusalem, collí palmes i sortí a rebre'l cridant: «Hosanna. Beneït el qui ve en nom del Senyor, el rei d'Israel.» Jesús trobà un pollí i va pujar-hi tal com diu l'Escriptura: «No tinguis por, ciutat de Sió: Mira, el teu rei fa la seva entrada muntat en un pollí d'ase.»

De moment els deixebles no en sabien res, d'això, però quan Jesús ja havia estat glorificat, recordaren que l'Escriptura deia tot això d'ell, i que això mateix era el que ells li havien fet.

(12,12-16)

Salm responsorial

Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?
[21]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer

no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de capturar-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare. (2,6-11)

«Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau»

Memorial d'alliberament

Carles Riera i Fonts, pvre.

Som en el diumenge de la Passió del Senyor o de Rams. Portem a col·lació l'escena del sopar pasqual jueu: memorial —commemoració de fets passats que la celebració, en recordar-los, fa presents— de l'alliberament d'Egipte i prefiguració del banquet messiànic —acompliment definitiu de les promeses divines.

L'Església, seguint el manament de Jesús en el darrer sopar, continua celebrant aquest àpat pasqual, commemoració del lliurament del Senyor per la salvació del món. El ritual jueu de la Pasqua va donar origen a l'eucaristia: el seu cos, representat pel pa, «és menjar que ens enforteix», i la seva sang, representada pel vi, «és beguda que ens purifica». A aquest àpat, tothom hi és convidat. Tothom? Sí, absolutament tothom.

En efecte, en el convit comunitari degustem —com en un primer tast, anticipadament— la vida nova, la d'aquell dia en què, superada la condició d'esclavatge de la mort, viurem plenament la llibertat dels fills de Déu. Ja ara, fent camí en aquest món, participem d'alguna manera de la plenitud de la vida ressuscitada, anticipació del banquet final, de les «noces de l'Anyell».

En el sopar pasqual jueu es recordava i es feia present aquesta llibertat, plena i definitiva, dels fills de Déu.

A la sobretaula del darrer sopar, Jesús pronuncia un discurs de comiat. I què diu? Doncs vet aquí, resumit, el seu missatge, el seu testament: «Estimeu-vos els uns als altres tal com jo us he estimat.»

Acabat el sopar, un cop repartit el pa i degustat el vi de la copa de la benedicció i havent cantat els salms, Jesús se'n va a pregar a l'hort de les Oliveres.

L'eucaristia fa néixer en nosaltres sentiments de bondat i de deslliurança.

La imatge

El Fill de Déu, fet home, entra a la ciutat on hi ha el temple, Jerusalem. Es presenta triomfant i aclamat tant pels deixebles com per altra gent. Als del nostre temps ens faria vergonya sortir a cridar: Hosanna, visca Jesús! No oblidem els sofriments fins a l'anorreament del Servent que es carrega el pecat del món. Per la seva donació vindrà vida i salvació per a tota la humanitat.

Entrada de Jesús a Jerusalem (1320).
Pietro Lorenzetti

Agenda

Lit. hores: Setmana II

29 dilluns sant

—Sant Armogastes, mr.
Is 42,1-7/Salm 26/Jo 12,1-11

30 dimarts sant

—Sant Joan Clímac, ab.
—Santa Gladis, reina
Is 49,1-6/Salm 70/Jo 13,21-33.36-38

31 dimecres sant

—Santa Balbina, vg.
—Beat Amadeu, duc de Savoia
Is 50,4-9a/Salm 68/Mt 26,14-25

1 dijous sant

—Santa Teodora
Comença abril, consagrat als Dolors i la Soledat de la Mare de Déu
Ex 12,1-8.11-14/Salm 115/1C 11,23-26/Jo 13,1-15

2 divendres sant

Dia de dejuni i d'abstinència
—Santa Maria Egipcíaca, penitent
—Sant Francesc de Paula, fund.
Is 52,13-53,12/Salm 30/He 4,14-16;5,7-9/Jo 18,1-19,42

3 dissabte sant

—Sant Joan, ermità
Lectures i litúrgia de la Vetlla Pasqual

4 Pasqua de Resurrecció/ Cicle B

—Onom. de Glòria
Ac 10,34a.37-43/Is 50,4-7/Salm 117/Col 3,1-4 o bé 1C 5,6b-8/Jo 20,1-9

24 Hores per al Senyor, pregant per la misericòrdia de Déu, a Tàrrrega

Josep Castellà / Foto: Helena Tarragó

Del divendres dia 12 i fins al dissabte dia 13 de març, es desenvoluparen les 24 Hores per al Senyor a Santa Maria de l'Alba de Tàrrrega. Nombrosos feligresos feren pregària comunitària seguint la recomanació del papa Francesc per tal d'obrir-nos a la misericòrdia de Déu i experimentar el seu amor.

El divendres dia 12, després del viacrucis i d'una missa, oficiada per Mn. Josep Maria Vilaseca, a la capella dels Dolors i el Santíssim, començaren les 24 Hores per al Senyor, amb la celebració d'un Worship Night d'1/4 de 9 fins a 1/4 de

10 del vespre, amb invocacions a l'Esperit Sant, pregàries, músiques de lloança i confessions.

El dissabte dia 13 a partir de les 6 de la matinada s'iniciaren novament els torns d'adoració al Santíssim. A les 11 del matí es practicà el viacrucis; a les 12 del migdia el res de l'àngelus, i a les 3 de la tarda l'«Hora de la divina Misericòrdia». Al capvespre es va fer una adoració guiada, amb meditacions, peticions a l'Esperit Sant, pregàries amb música; el res de les vespres i acabant amb la missa vespertina.

Primer recés d'Efatà a la diòcesi de Solsona

La delegació de Joves del bisbat, des de fa un any, està preparant amb molta il·lusió i amb molta pregària el primer recés d'Efatà de la nostra diòcesi. Des de fa una mica més de mig any, després de veure com per causa de la pandèmia es va haver de posposar el recés, la delegació de Joventut va tornar a posar-se mans a l'obra.

L'equip del recés el formen 26 nois i noies. Aquest passat cap de setmana, la major part d'ells es van trobar a Sant Ramon per primera vegada. Després de moltes reunions telemàtiques es van reunir presencialment per conèixer-se, per pregar i per preparar el recés que, si Déu vol, tindrà lloc d'aquí a tres setmanes, els dies 9, 10 i 11 d'abril. Les inscripcions van obrir-se fa uns quants dies, per a més informació, contacteu amb el delegat de Joventut, Miquel Ventura (tel. 602 64 42 51). Preguem pels fruits d'aquest recés i perquè els joves del bisbat puguin conèixer l'amor de Déu. Informa: Equip del Recés d'Efatà de Solsona

Trobada quaresmal del grup Punt i Seguit de Berga

Fa uns quants dies, els joves de Punt i Seguit es van trobar en la seva reunió quinzenal *online* per tal de treballar la Quaresma. Aquest temps és un camí cap a la Pasqua i ens prepara per a la resurrecció de Jesús. Per això, durant la sessió van anar descobrint de quina manera es poden preparar per al moment més important de l'any per als cristians. Així, van conèixer una mica més què són el dejuni, l'oració i l'almoïna.

El dejuni com a experiència per a millorar la relació amb nosaltres mateixos, entrenar-nos per a controlar els nostres desitjos.

L'oració com a experiència per a millorar la nostra relació amb Déu, parlant amb ell com ho fariem amb un amic, explicant-li allò que ens preocupa i que ens amoïna i no tenint-lo només present quan el necessitem.

L'almoïna com a experiència de millorar la nostra relació amb els altres; no solament donant coses materials sinó també amb bones paraules, somriures, intentant de fer la vida dels altres una mica més agradable. Durant el temps de la Quaresma intentaran dur a terme aquestes tres pràctiques que se'ls han proposat.

Els Mitjans de Comunicació del bisbat a Instagram!

Ja fa un cert temps que la delegació de Mitjans de Comunicació està en procés de revisió per mirar d'arribar més a tothom i sobretot estar al servei de les parròquies. Així, estem impulsant un nou projecte de fulls parroquials, al qual s'han sumat cinc parròquies de la diòcesi. També estem treballant en les xarxes socials, amb el nostre canal YouTube i amb el compte de Twitter.

Ara us fem saber que també tenim Instagram, una de les xarxes socials més populars. En l'adreça <mitjansbisbat> oferirem continguts sobre totes les activitats que duem a terme, els projectes que hi han en marxa, recursos per a pregar, activitats de les diferents unitats parroquials, etc.

Si ens seguiu, hi trobareu un contingut diari oferint-vos informació d'actualitat. Us hi esperem!

Viacrucis 2021 en temps de pandèmia

Mons. Bruno Forte, arquebisbe de Chieti-Vasto (Itàlia)

*El Senyor es troba a la seva Mare
(J. Tissot)*

I. Has triat el teu lloc: l'últim. D'aquesta manera, cap crucificat de la terra no podrà sentir-se sol. Abandonat per tothom, tu estaràs amb ell; el seu silenci, el teu; les seves llàgrimes, les teves; el teu abandonament en mans del Pare, la seva força, per a continuar creient, esperant i estimant. Jesús condemnat, Senyor que dones vida, Sant que perdones, fes-nos capaços de convertir el dolor en amor, la prova en ofrena i pregària, el crit en silenci d'escolta, d'adoració i de compassió per a tothom.

II. El pes de la creu no era lleuger, feta de la fusta de la nostra terra, carregat amb les nostres històries, els nostres pecats i les nostres esperances. L'has presa damunt teu, Senyor home del tot, per fer-te proper a cada cor amb el teu amor tan humà, tan diví, i donar sentit a tot, consol silenciós i amic, força de vida que ha vençut i vencerà la mort.

III. Déu, pot caure? No, si és un ídol mort, presoner dels homes. Només el Déu viu cau, com avui cau tot amor

que sap compartir, que té raons per a perdre i per a donar la vida. El Fill de Déu en la carn, caient, ha viscut la nostra fragilitat; aixecant-se, ha il·luminat la nostra esperança, revifant el ble que vacil·la, reforçant la canya esquerdada pel vent. Déu compassiu i de misericòrdia infinita, tingues misericòrdia de nosaltres!

IV. No hi ha altre consol al teu dolor que el rostre de la teva Mare. La seva mirada alleujava les ferides del teu cor ferit per la manca d'amor dels homes i dones. El seu silenci, particip del sofriment, que només l'amor sap sofrir i portar en humil custòdia, era bàlsam per a l'ànima, força compartida del perdó, caritat més gran que qualsevol rebuig ingràt. Maria, Mare de Jesús i mare nostra, intercedeix per nosaltres i acompanya'ns per a vèncer la prova!

V. Que et moguéssis la pietat o bé l'ordre del soldat romà, mai no ho sabrem, tant se val, Simó de Cirene. El que importa és el gest, aquell moment de

proximitat, de companyonia al Fill de l'home carregat amb la creu. Cireneu del Calvari, allà on et facis present sigui beneït el teu nom desconegut, beneïts els teus braços pietosos, beneït el teu camí sota el mateix pes. El Senyor que vas ajudar, ens ajudi a ser com tu, propers i solidaris per a portar la creu dels qui pateixen.

VI. Una dona, un gest de mans pietoses per a netejar-te el rostre, banyat de suor i de sang. Un pobre drap, tacat per l'empremta del teu patiment per nosaltres, relíquia preciosa del teu amor pels homes, carta purpúria adreçada a tot nascut de dona, per a dir-nos que tu, el Fill, has vingut entre nosaltres per consolar el dolor que ens oprimeix, per vèncer la mort i per donar-nos la vida. Ajuda'ns, Senyor, amb la teva misericòrdia!

VII. Aixafat sota el pes de la creu, impregnat del mal del món, del dolor de l'ésser humà. Així és, company de la nostra feblesa, carregat amb les nostres cul-

7 –miscel·lània

pes, que silenciosament ens parlen del teu amor més gran. No ens estimes perquè t'hàgim estimat, sinó tan sols perquè amb tu puguem, estimats, aprendre a estimar sota el pes de l'antiga i sempre nova fusta de totes les creus que oprimeixen la vida i la història.

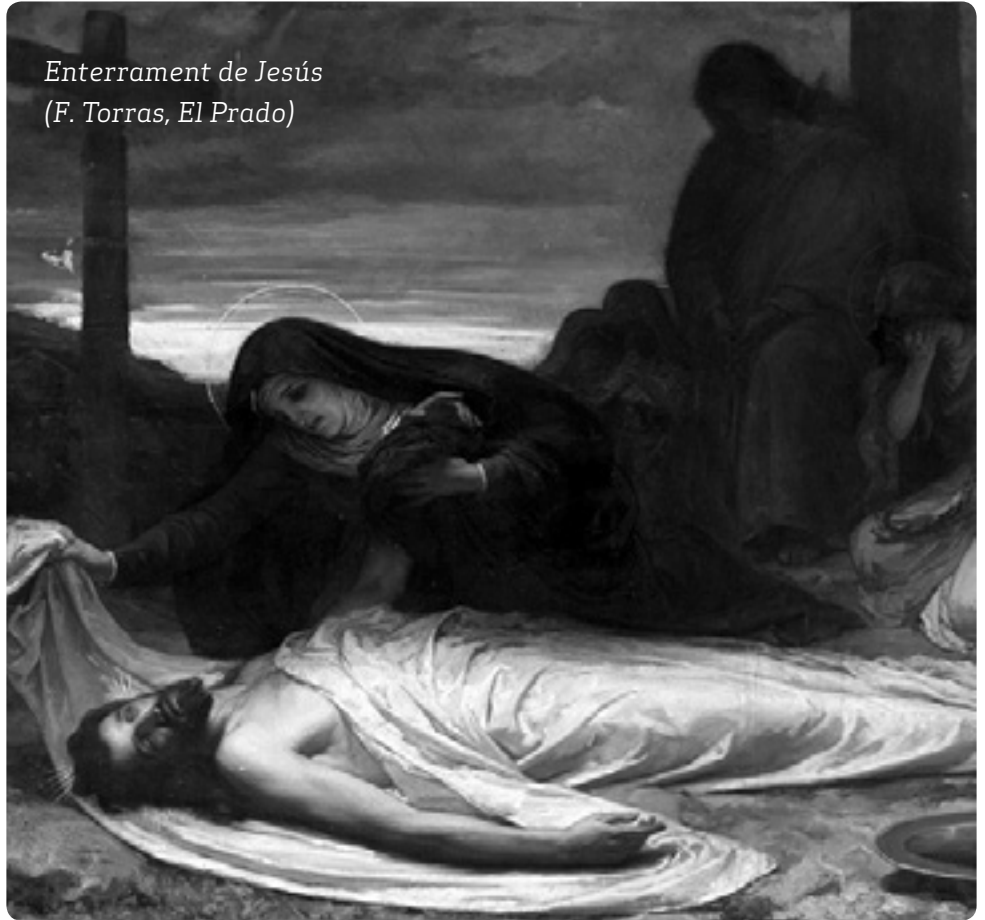
VIII. Les dones de Jerusalem tenien el do de les llàgrimes, et van seguir colpejant-se el pit pel pecat del món. I el seu plor va ser el de tots els éssers humans, de tots els nascuts de dona, caminants del crit que va del naixement fins a l'última agonia. Elles ploraven per tu, Fill de Déu, que fet home has vingut per suportar el dolor de tothom. Van plorar pels fills de totes les dones, perquè la seva creu s'uneixi a la teva, i perquè per la teva creu els arribi la llum de la vida. Mira el seu dolor i escolta la seva pregària, ressò també del nostre dolor.

IX. Caure de nou és el més humà dels actes, company de la fragilitat de la vida humana. I tu vas caure de nou, Déu molt humà, que t'has fet home per habitar fins i tot les profunditats de la nostra necessitat de vida, de força, de llum... Així, la teva victòria és la nostra, tu dones esperança a les nostres caigudes, i el teu amor ens ajuda, més enllà de cada caiguda, a superar la prova i vèncer el silenci de la mort.

X. Ningú no es va quedar, tampoc no va quedar la roba que cobria el teu cos, Déu fet pobre per amor dels pobres. La teva carn es va preparar així per a l'últim pas: foradada pels claus, xopa de sang, va ser matèria per al miracle nou del tercer dia, victòria sobre la mort, font de vida nova i eterna per a aquells que confien en tu.

XI. -Els claus arrapats a la carn del Fill de Déu per fixar el teu alè, tu que ets la font de la vida! Deliri de la omnipotència del

*Enterrament de Jesús
(F. Torras, El Prado)*

botxí! Humilitat de Déu que es rendeix a la captivitat de la mort, per vèncer-la irradiant des del seu interior la vida més forta que el dolor i la prova, i que fa de l'últim silenci un cant de victòria.

XII. -I la Paraula va callar, immersa en l'últim silenci. Abandonada en els braços del pal de la creu, després de l'últim crit, va entrar en el silenci. El silenci mai no va ser més gran i la foscor més densa! S'apagava la llum, la que il·lumina tot ésser humà que entra en aquest món. La Paraula callava, aquella que va dir i tot va ser creat. Suspensa la terra esperava i el cor del món batejava en l'ànsia de la nit que prepara l'aurora de la teva resurrecció: com la nostra espera perquè la vida ressorgeixi en la teva vida de Senyor ressuscitat. Amén.

XIII. -Jeies abandonat en els braços d'ella, aquella que t'havia embolcallat acabat de néixer i que t'havia custodi-

at en el silenci del cor. Ara et contempla per dir-te encara paraules d'amor... En el seu cor de Mare l'espera lacerant era abandonament i pau confiada en la fidelitat de la promesa divina. La Mare del dissabte sant omplia de fe la nit de l'espera. Amb ella propera també al nostre dolor, aquest és tocat per la promesa de la vida que vencerà la mort i esdevindrà misteriosa aurora del vuitè dia. Amén.

XIV. - La mort pot retenir la vida? La pedra pot tancar per sempre el poder de l'amor victoriós? Terrible el silenci de la Paraula eterna, poder a punt de despendre's de la Paraula de la nova creació. Al turó a la vora de Jerusalem el nou món, com en el ventre d'una mare, es preparava per al naixement, portant en la carn del Fill abandonat la matèria del món, ressuscitat en el Ressuscitat. Amb tu, el desig esdevenia esperança, i l'esperança anticipava el futur promès. Vine, Senyor Jesús!

Amb cor de Pare (1)

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Després de presidir la solemnitat de Sant Josep al santuari de Sant Josep de la Muntanya de Barcelona i de preparar un recés sobre el patró de l'Església catòlica, estreno una sèrie de glosses sobre les virtuts de sant Josep segons la carta apostòlica *Patris corde* (Amb cor de pare).

No serà ni una sèrie ordenada ni ininterrompuda. Aniré fent en funció de les festes litúrgiques i dels esdeveniments eclesials i socials de la diòcesi. Avui, diumenge de Rams, pòrtic de la Setmana Santa, us glosso la reflexió «Pare de tendresa», per tal d'animar-vos a mirar les pròpies debilitats com Déu les mira i a cercar-ne la guarició.

Diu el Sant Pare: «Josep va veure progressar Jesús dia rere dia "en enteniment i com es guanyava el favor de Déu i dels homes" (Lc 2,52). Com va fer el Senyor amb Israel, així ell "va ensenyar-lo a caminar i l'agafava pels braços: feia com els qui prenen un infantó i se l'acosten a la cara, o s'inclinava per donar-li l'aliment" (cf. Os 11,3-4). Jesús va veure la tendresa de Déu en Josep: "Com un pare s'apiada dels seus fills, el Senyor s'apiada dels fidels" (Sl 103,13).»

Molts hem considerat que la tendresa és una virtut exclusivament femenina. Molts hem cregut, durant molt de temps, «que Déu es basa només en la part bona i vencedora de nosaltres, quan en realitat la majoria dels seus designis es realitzen a través i malgrat la nostra debilitat». I, de fet, la tendresa ens salva.

La tendresa és l'amor davant la fragilitat. La tendresa és l'obra artesana d'un Déu que actua en els cors i en els esdeveniments. «El Maligne ens fa mirar la nostra fragilitat amb un judici negatiu, mentre que l'Esperit la

desvela amb tendresa [...]. Només la tendresa ens salvarà de l'obra de l'Acusador (cf. Ap 12,10). Per aquesta raó és important trobar-nos amb la Misericòrdia de Déu, especialment en el sagrament de la Reconciliació, tenint una experiència de veritat i tendresa. Paradoxalment, fins i tot el Maligne pot dir-nos la veritat, però, si ho fa, és per a condemnar-nos. En canvi, sabem que la Veritat que ve de Déu no ens condemna, sinó que ens acull, ens abraça, ens sosté, ens perdona.»

A la escola de sant Josep arriquem-nos a ser tractats per Déu amb tendresa i ens quedarem meravellats de l'obra de guarició que és capaç d'operar. Si ens manca determinació, fixem-nos en Josep, fixem-nos en els fruits de la tendresa, i demanem-li que ens doni l'audàcia d'apartar-nos del Maligne que ens condemna i d'apropar-nos a Déu —confessant-nos— que ens perdona.

